

Je středa 12. července, posloucháte studio N, tady je Filip Titlbach.

Dnes o odkazu Milana Kundery.

V věku 4,90 let zemřel spisovatel Milan Kundera. Česky a francouzsky píšící prozajek, básník, esejsta i dramatik,

mezi jehož nejslavnější díla Patří Romány, nesnesitelná lehkost bití, žert nebo soubor povídek, směšné lásky,

zkonal v úterí odpoledné ve svém pařížském bitě, jaký odkaz za sebou Brněnský rodák zanechal.

Osne podkástuje spisovatel a šéf redaktor měsíčníku host Jan Němec, onzovítejte do Bríden.

Spisovatel, nať chcete, nebo nechcete, je vždycky, kdo jistají míry veřejnou osobností.

Jeho knihy jsou veřejná věc, ale on ne, on je jako člověk, ne.

Co odchází s Milanem Kunderou?

Jsem, že toho odchází poměrně hodně a si to není překvapiví,

když zemře někomu je 94 let, tak douvlastně celý život,

jako dost intensivně zasvětl jedné věci.

Na druhou stranu, myslím, že jako u literatury je dobrý,

že i když zemře ten autor, tak vlastně to podstatný zůstav

a takže zaslastně v tomto smyslu toho tolik neodchází,

protože jako odešel člověk, který něco vytvořil,

ale který zároveň vždycky větší důraz,

jako kladl na to dílo, než sám na sebe,

takže myslím, že Milan Kundera si věřím je s tím to v pohodě.

President Petr Pavel napsal před malou chvílkou na Twitter.

Byl to spisovatel světového formátu,

který ovlivnil celé generace doma i v zahraničí.

Svím životním osudem symbolizoval pohnutou historii naší země

ve 20. století.

Symbolizoval?

Tak žádný člověk, určitě,

nemůže s ním prozvodat celou historii,

ale je pravda, že ten jako kunderů v životní příměch

je ve spoustě věcí příznačný.

Myšlím si, že i vlastně ta jeho jako pravdu celosvětová proslulost

je daná nejen tím dílem,

který tím rozhodně nechci snižovat, ale popravdu i tím,

že vlastně jako spojil ten

první polovinov život a v tom východním bloku

s druhou polovinov života ve Franci

a díky tomu pro tu Franci

a pro západní společnost dojisté míry

jako symbolizoval

část historie východního bloku

a byl tím reprezentantem,

byl tím mluvčím, konec konců, poslední kniha,

která vyšla Česky, že je ten unesený západ,

kde je to vlastně verbalizovaný
s celá explicityně.

Měl rád Čechy?

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.

Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Jsem o tom přesvědčen, že ano.
Možná, bychom pochopili, proč se to všechno stalo,
tak se musíme vrátit do minulosti.

Kundera v roce 1953.
debitoval básnickou zbírkou
takového stalinistického ražení,
budovatelského lyrizmu,
ta sbírka nesla název Člověk
Zahrada Širá,
báseň vánoční vyznání,
ve které zazní soudruzi moji,
já bez vás, já bez vás nikdy už,
se dokonci dostala do čítanky českého
stalinismu v řeči vázané zlet 45.55.
Tak videl ještě Oslavu kumenistického obojáře
Vučíka s návem poslední maj.
Co tohle bylo pro Kunderu za období?
Na kolik tohle bylo formující
pro něj a pro jeho vztah k nám?
Myslím si, že on sám,
jak se se z toho jako poměrně rychle myléčil,
když třeba si přeštete
Román život, je indé,
tak tam hlavní postavou,
že je takový právě načený budovatelský básník,
já Romil to ším se mene v tom Románu,
ten Román je jako velmi eronický,
velmi jako zžíravý,
to myslím je na znej zábavnějších kunderových kních
a zponěl jsem částečně přečetl takto,
že to je nějakého účtování
s nějakým svým starším
lyrickým já,
jak on by možná řekl.
Takže,
jako jsem přes celé jistý,
že to není něco, na co by Milan Kundera později byl píšný
nebo s čím by se z toto žiněval.
Myslím si, říkal to by šlo v roce,
tři tady zbyrka čely kunderovy bylo
24.00 dobře počítám,
jsou to zkrátké jako hrých mládí,
zcela jistě byla spůsta lidí,
která tou dobu prošla
jak si
více s otevřenými očima,
už jeme hríc než kundera,

ale zároveň
mám pocit, že jako v kontextu
celého toho díla a toho kam
kundera potom do vzpěl
je to nějakým způsobem
jako právě s tou velkory sostí,
ale pokud se nepetu, tak on se
k tomu období úplně nechtěl vracet.
Pokud si dobře pamatují,
tak on ani ta díla
nechtěl řadit mezi svá díla.
On znovu vyhýbal.
No tak on je nechtěl
řadit mezi svá díla,
v tom smyslu právě, že to pro něm bylo
něco jako umělecky bezceního,
na co nebyl písný, takže by to nejrá čistné své
jakoby bibliografie, vyškrtel,
co šlo samozřejmě nejmožné,
že o jednu to napsal, bylo to publikované
takový obecnější kunderovský témat,
že točím nás kundera
často dráždí, je právě
ta jeho jako snaha
mít zcela pod kontrolou vlastní obraz,
což možná bylo možný
v době, kdy kundera
se formoval, ale není to možný
prostě dneska, kdy jako ty obrazy
a interpretace cirklují tak rychlé,
že prostě nejste
jako vlastníkem svého života
a svého obrazu.
Co je to tvář?
A je to podle tváře,
co nás lidé poznávají.
My jsme si přitom tu tvář,
ani nevímistili,
ani nevytvořili.
Ta tvář nás zastupuje
přede světem, přede všemi,
aniž bychom jí k tomu dali
jakékoliv pověření.
A tady se dotýkáme

jednoho zravních témat
celého románu, člověk a jeho obraz.
Všichni si dělají o vás
celý obraz,
ale ten obraz, jak vy sami víte,
se vám nikdy nepodoba
a vy jste nuceni tu nepodobnost
celý život,
ne, sta nejenom celý život,
ale dokonce i posmrtní
a to je právě ta nesmrtelnost,
o kterému vým nesmrtelnost.
Petrární historik Martince Putna
ke kunderovím začátku mřekl,
a budu citovat, niektorí lidé se tváří,
když tam chybí fenomén
uznání viny a toho
Promiňte, Promiňte, Promiňte.
Proto mám distans vůči
Milano Kunderovi s jeho strukturalistickým
způsobem sebe výkladu,
po kterého jsou jen texty
a já jako spisovatel nejsem,
mě si nevsímejte, jako osobnost neexistuje.
Kundera byl človem
komunistické strany 2 krát,
v letech 48-50,
potom v letech 56-70
a jeho kritici od ní očekávali,
že zkrátka řekne to Promiň,
které zmenuje Martince Putna
a že se omluví, jak to někteří udělali.
Proč on to nikdy neudělal?
Musíme se zeptate,
jo, a on nám to neřekne teď
a nám to ani v době,
když jhl, takže zasem
jsme odkázali na ty interpretace.
Víte co,
bylo by asi zvláštní, kdyby Kundera
každých 14 dní poskytel
rozhodl Mondu a komentoval by
poslední události ve Franci,
ale zároveň by nikdy

se nevrátil tedy k tomu to období,
ale zledem k tomu,
že nám chybí daleko víc
jeho postoj, který bychom asi rádi slyšeny
a zledem k tomu, že to je dáno
nějakou jeho širší
filozofií, autorství,
že vy jsou kromá osobo
nejste podstatný
a stejně tak jako se neptáme
na hříši z 50. l.
kohokoliv, jako v supermarketu,
tak nemáme podle Kundery
asi pravosti ptát ani jeho,
tak to nějakým způsobem je
jako konzistentní a osobně bych to
taky rád samozřejmě slyšel jeho komentár
k těmto věcem, ale zároveň
mě přijde, že je potřeba
respektovat, že skrátka nemusíte
jako vydávat počet ze svého života
ve hřejně.
Já si to zjednoduším, tak existují
takové dva tábory, jeden tábor k retiku
Kundery jeho života, na jenom
jeho díla, ale jeho života
a ten jsem právě tady citoval
na druhé straně jsou za stánci, kteří těmto
kritikům říkají, podívejte se
za spisovatelem luví jeho knihy.
Nemůžeme, jak si komentovat
to, jakým způsobem on žil, nebo jak
se k věcem postavil, ten umělecký
příno si v těch kniách.
Co ty knihy řekli o tom, jaký
Kundera byl?
I toto je otázka,
jestli vlastně jako z těch kních
se dá odezírat na nějakou
jako Kundervu osobnost.
V účítomu to by se dost
ohrazoval, protože
když si to chápu dobře, tak skrátka jeho
autorské a je úplně něco jiného,

než jak si občány Milan Kundera.
Takže
mi to dává smysle,
že v opravdu jako, když by jsme byli důslední,
tak jako člověka těžko poznáte
jinak než z nějakého osobního
styku a v nějaké každodřednosti,
pokud vám je o jeho skutečný
a Kundera jako
modernistický autor v tom smyslu,
ovoal nějaký výrazný a jako v textu
a pokud bychom měli mnovi o tom
jako textovými a tak skrátka
jako, je to rozhodně někdo
jako intelektuálně založený, je to rozhodně
někdo, kdo jako na světce dívá
dost jako ironicky a
zžíravě
mohli bychom se dovnímat,
že nějaká jako emoční
stránka
zůstala někde jako vzákuli si, spíš
ale to jsou fak věci, který jako
spíšte me z toho textu
a jako autor, která musím říct, že
opravdu jsem jako velmi opatrný
odezírat skutečný a člověka
z textu předáme nějaký jako
zvláštník u eficientlomu, který
zvenku nejde poznat.
Kud je vedleta cesta Kundery
k tomu světovajmu výhlasu, který
měl a má?
Tak z hlediska jako životního úsodu
jsem říct, že jako zásadní mláta emigrace
protože si nejsem istý, že
kdyby zůstal v Česko-Slovensku
tak by vlastně do toho jako globalního
i kvůli historickým okolnostem
mohl dostat.
A kdybychom se dívali na to dílo, tak
asi tam jako jednoznečný milník
je ta nesnesitelná lehkost bytí, která
vyšla v roce 84, z které

opravdu se jako celkem záhystal
v podstatě světový bestseller
tak jak neská prostě, když vydánovu
knihu Michelle Wellbeck, tak
jako máme mi, co jsme
jsou částí nějaké kulturní obce
poci, že máme tam nějaké povinnosti
to přechází z takskrátky, jako ten
sladiska toho díla jako autor do toho typu
no. Takže
to nesestlal lehkost bytí určitě
ho prosloval celosvětově.
A řádky za otázka a byl to víc um
a nebo Francie?
To se těžko, jako na těch vahách
bude poměřovat. Já
bych spíš řekl, že se musí vždycky sejít obojí
jako literatury
je redakční zkušenosti, že
existuje spousta kvělných tekstů, který
z různých důvodů, jako zapadnou
pak existuje spousta, reba
ideálně šikovných autorů,
který
jsou vidět a
v ideálním případě a to myslím se podržilo
tomu kunderovi, jako se stalo to,
že se to potkalo ta osobnost s tím dílem
a
je zdrašku jako zláštní spíš, než
dnešního pohodu, že kundera
jako mohou zůstat za tím dílem,
že dneska samozřejmě vás všude jako vystrkují,
jak kdyby vydáte knihu, tak jako musíte ukázat
sám sebe. Kundera ještě jako
ta generace, která vlastně tady ten
výstřed mohla odmítnout, ale zároveň
ho mohl odmítnout už v době,
kdy byl celosvět věznámí.
My se můžeme jenom domnívat,
proč kundera emigroval tehdy,
ale proč se nikdy nevrátil zpátky?
No, to je tak zajímavá táška,
já myslím, že se tohle

vlastně dotýká v jedné z těch
posledních kních, v tom nevědění,
kde ta tematika
je vlastně dost
jako přitumná, to je příběh
člověka, který žil v emigraci
se proce 89.
A mě se zná,
že to je trochu jako kunderho vysvětlení,
proč se nevrátil, a to
vysvětlení je vlastně
v nějakým mohledu jako hrozně banální,
že on emigroval proce 75
a ono to vychází skoro,
tak jak ono přesně, že puku životu
teda prožil v Česko-Slovensku
od druhou půlku ve Franci,
no a skrátka, jako co těch několik 10 letí
prostě ten jeho život, co začal odvíjet tam
a spíšte to nějak tak jako zvlášně
takovou naší představou
a s těma takovým abych řekl už dnes
jako až archetypální,
si to nepřeháním s tím terminem
jako scénama, tak jako návratu
na té ruzini,
jak prostě, že se vrátil ten kril
a teď jako tam čekali ty Davy
a to vlastně bylo podle mě něco,
co my jsme si jako hrozně potřebovali
odžít a vlastně nechápeme,
že sám ten kunder asi to nepotřebovalo
odžít a vám to nějak jako vysvětlené
podle mě v tom nevědění,
kdybch chtěl, aby na něho čekali kamery,
že vlastně nevěděli, že se nechce vrátit
do tého veřejního prostoru, takže
vám tady jsem řekl, taky byl a byl tady incognito,
půznal ho tady nějaký francouzský student,
my si vidíme, nejde obdíbená historika,
ale z nějakého povahové firstu
prostě nestalo tady o to jako velkou
scénu toho návratu.
Já se snažím si v děcky se stavit

nějakou mozaiku z různých informací
a tady třeba nevím, jestli
dostpívám ke správnému názoru, ale
docela známá
je ta kunderova časopisecká polemika
o Československém sociálistu
z Václavém Havlém.
Jeho žena věra kunderová zase, když se jí ptali
v Českém rozlase na emigracii,
tak ona řekla, emigracii je nejhorší blbost,
kterou může člověk v životě udělat,
návrat po revoluci v roce 1989
už ale nebyl možný s praktický důvodu
i kvůli desidentům, kteří se dostali k moci.
On měl nějaký špatný vztah s desentem?
Mohl být tohle jeden z těch důvodů
pro ce po tom roce 1989 nevrátil?
Myslím, že to stopujete
docela dobrý nebo já bych to stopoval podobně.
Na začátku je ta
jako polemika o Českém udělu
z Václavém Havlém, která probíhla
pro roce 1968, kdy kundera
k tomu to hryza ojal patetický
postoj, že
v tom roce 1968
Čechoslováci se vzed munny k něčemu,
jako světovýho významu
tak jako mírně, ale říkal
Čechoslováci chtějí to, co je všude kolem nás,
takže
brzdi chlapče.
Asi to v ní chniák zůstalo
nebo myslím si, že dravíc v tom Milano-Kunderovi
to zůstalo,
desen ho nikdy neměl rád.
Jako vztahy mezi emigrací
a desentem byli z různých důvodů
jako složití, protože už jenom ta volba.
Prostě odejdete
a budete žítí ní životinde
a nebo zůstanete s tím národem,
když trpí a budete
vním se snažit.

To změnit je existenciálně
dost zásadní,
takže to rozhodně nebylo přípotenem
kundery a Havla, ale v nich se to
jako hodně prezonalizovalo
a pak je spousta takových
jako historyk, co kole i v literárním
vostředí toho typu, že třeba
jako kunderem byl velmi žávy kandidát
na nobelou cenu, ale výboru
nebylo bět ceny často konzultuje
a český desent
jako že je lepší to dát někomu,
kdo s tím národem zůstal, takže to dostal
Jaroslav Sajfrt, všechno čest Jaroslavu
Sajfrtový, ale slediska
jako světovýho významu, samozřejmě
to měl dostat ten kundera, nebo byl by daleko
jako pochopitelnější kandidát.
Takže tam bylo jako víc věcí
a víc nějaké jako horškosti.
Tuším, že Haval potom v paříži
zorganizoval nějakou večery
v 90. lete, kdy jako se chtěl
usmířit s Milanem Kunderou
vlastně šla informaci, že
kundera přitakal
nechal se pozvat na večer, ale měl jedinou podmínku
velmi kunderovskou, že u toho
nesmí být žádný reportéri,
že zkrátka pude zhavlem na večer, ale nesmí u toho nikdo být.
Nakrát šel nějaké
slovené pařížské restaurace a začali
cvakat blesky fotoreportéru.
Načiž se kundera otočil na podpadku
a odcházel, a Haval
tam jako honil na té ulici, nevím
vlastně jak to dopadlo, to už si nepomatuju.
Je to jenom jako na ilustraci toho, že máte pravdu,
že tady ty jako vztahy vlastně mžitima
v podstatě asi dejvý znanmíš,
řekl Čechama
druhém plominy 20. století jako bude složitý.
Proč je to takový problém smédy?

Proč neposkytoval rozhavory?
Udělal nějakou jako konkrétní
špatnou zkušenost, kdy
nějaký jeho intervú nebylo autorizovaný
toho jako se velmi dotklo
nebo ospoň takto podává.
A zároveň zasmyslím je to ten příběh
člověka, který vlastně jako autentický
chce zůstat v pozadí
a nechce sám sebe vystrkomat
a bylo v tom i nějaký určitě
pohrdání médy, který
dneska se nosí jako daleko mín
nebo dneskažel to
rozdílení úbec na vysokou kulturu
a mainstream z velké míry
jako vymizelo
právem, ale kunderé
jako ještě jiná generace, kdy
literatura byla jako z velkým l.
A k těm médym jste se tak jako skláněl
když jste se neskladnil dostatečně hluboko
tak vlastně se nikdo nejmuže dívit.
Když mŭjte o tom pohrdání
tak vy už se to změňoval
rok 1990
poslední v Čeště nĕnapsaný román
nesmrtelnost.
A potom už kundera odmítel nechat
překládat své romány. Proč?
Tam si myslím, že to jeho by
spĕtelní docela srozumitelný
takom složení jeho romány
abychom to upřesnĕli, byli
překládány s celé jako standardi,
na štáční vztah a byla to
jeho rodná řed, že
skrátka to chtĕl udĕlat sám
a nĕkolikrát to udĕlal
akorát pracoval po malu
do roku 2013
zpíšnou výkníšky
takže si myslím, že to je tady
jako ten důvod nĕjaké zvláštní péce

že spíš bych to interpretoval
takže mu na těch českých vydáních
jako extrémně záleželo než
že by to bylo jako pohrdání
a nepatu tak rovně těch dvou
takhle už v Čestě nějak zistuje
a na Kareninová
překládá teď poslední výknišky
takže už ani to to vlastně neplatí
Váš poslední román
je napsán francouzky
znamená to, že jste
po ročeštinu naprosto stracen
podívejte se
já už to žiju 20 let
to znamená
chtě nechtě
s obklopen francouzským životem
reagují na francouzský život
na francouzské věty
jste nějakový v Čechách reagujete
na český literální živoda
na českou řež
jednou se to muselo projevit
na volbě jazyka
jestli jste vrátím
češtině a jestli se vůbec vrátím
já v tom opravdu nic nevím
nikt se mohlo své budoucnosti
nic nevědě
uvědomte si, že v době, když jsem odešel
z Čech, já ani moje žena
jsme vůbec nepočítali
s tím, že bychom ještě někdy
uviděli vrtavu
nebo špirbér
život je pro mné
jedno jediné překvapení
s ním už nevycházím a zřejmě
už nikdy nevidím
V čem spočívalo
tokou zlojho psaní
co umil dát do těch svých kněch
já jsem dětké

velmi obdivoval nějakou takovou
dátost toho jeho stylu
že on je velmi inteligentní autor
myslím, že vlastně tam spousta
takových nijancí významových
ale zároveň
to dokázal vždycky udržet
velmi takové jazykovi
aby řeklaš prostě
a to si myslím, že pomohlo
tomu, že je celosvětově
čtení, že to prostě
není literaturou náročná
v tom smyslu, že by nějakou
kouzila z jazyka a byla experimentální
kterého jste změňoval
ale takovek tam si myslím, že je to
vlastně podobný, ten tak je
dost přímočará rejsem, když jsou
autoři, kteří jsou daleko
tak záleží se, že jak to má
škálu nastavenou
ale já vám poci, že
pokud někdo opravdu má být celosvětově
překládaný, tak v posledě vždycky
to musí být jako nějakým způsobem
jako přístupný
vždycky to musí být nějaký jazyk, který
urazí univerzitního profesora
do školského učitelného
takže toto je určitě jako část toho kouzla
Kunderou a byla jako skolej
porozupozorovatále, jako vždycky vztahu
to to si myslím, že taky jako
podstatní, že on hodně píše o stazích
si ceně tak, jak se píše
v magazíních, ale vlastně to témat
je a to jsem řekl, že nás všechny zajímá
Já jsem Kunderu taky neznal osobně
ale působí na mě jako citlivý člověk
byl to citlivý člověk
osobně jsem ho taky neznal, ale jako
nepochybně nebo věřím, jako tomu, že
vlastně nemůžete

napsat Románe, jako jen jste
s nálechkost bytí, ani byste měl
jako výmičnou citlivost
a výmiční jako pozorovatelský talent
a
neznamená to podle mě
nutně, jako ta citlivost,
že by byl právě
jako zvlášť empatický vůči
svému okolí, to fakt takho nevíme
to je vlastě trochu jiná
ulastnost, ale jako
nějaké sensitivity
jako ke světu a
schopnosti, prostě to
nárvat do těch
relativně jednoduchý vět, to bylo
jako výmičný ta schopnost.
Změnilo se něco
v roce 2019
když mu bylo vráceno České občanství
myslím pro něj
a nebo pro nás
moc si jako
nemyslím, že by se něco realně
změnilo, jako jsem z nějaký
akt to je, ale
již bych odhadoval, že pro něj
jako v životě bylo důležitější
žež dostal naopak to francovský občanství
protože to bylo jako zásední
že tam byla ta nová vlast
a měl před sebo jako ještě dost
život, tak když to v roce 2019
už to bylo jako starý nemocný
člověk, kvěřím nebudu
fám, že ho to potěšilo, ale
pravdu bych to v ní mám
spíš na té symbolické rovině. A ani pro nás
se nic nezměnilo, byť na symbolické rovině?
Jako pro mě třeba, ne.
Já vím, že se pořád, že ho vedou
ty diskuse, jestli je to český nebo
francovský autor, abych pravdu řekl,

mě to jako dost ukradený nemozor
na mě přijde, že v případě literatury
ta národnost po pravdu není je co, co by bylo
jako stěžení, takže
nemyslím si jako, že bychom
vlastně neměli nějaký větší nárok
kůli tomu, že jsme mu to jako
kolik čtyři roky před smrtí
slavnostně jako vrátili český občanství.
Myslím, že v pořádku, že to proběhlo,
ale spíš jako
z toho politického hlediska, než
by to, jakakolivlastně
ovlivňovalo náš obraz
jeho nebo jeho obraz česka.
Prošli pořád, když si v hlavě myšlenka,
jestli mu něco nedlužíme.
Na také, já vám do hlavě nevidím, ale
Myslím, že
máme v Česku
a asi to zase nebude problemem Česka
po pravdu jako potíš trochu
nějakým způsobem jako ocenit výmečnost.
V případě kům, který to bylo
jako ekstraobtížný, protože on tomu
nešel naproti, on vám právě nepřipravil
tu scénu, na které bychom to mohli udělat.
Takže se mi zdá,
že nedošlo prostě k nějakým
jako symbolickým aktům,
aby jste tady ten pocit jako neměl.
To brácení občanství ok,
ale to taky tam nebyla ta scéná,
že to byl formální akt, ale
bychom prostě potřebovali
tím prostoru, jako vidět, jak on přijede
na ten hrát a tam mu to někdo
jako dává to v občanství,
a tak to prostě
která kunderova
kníha, nebo kunderova myšlenka
se vás nejvíc dotkla?
Z těch románů
asi mám rád moc

tu nesnestanou lehost bitní nebo
životy jin, že tady mi si padlo,
ale nepadlo tady, že kundera
jako byl taky vynikající esejsta
a mám pocit,
že jako esejsta
je vlastně přijatelnější
pro část lidí, protože tě romály
můžou být jako dost
protivní něčím,
tím jak se berou vážně
a ty postavy
opravdu jsou vám občas věšáky na ide, jak se říká
a to je ho autorský,
já v něčem vlastně
jako dýchan svobodněji v tom esej,
nebo tam se to hodí, že je vlastně
jako chytronín
je se třeba zdá jako dobrý postrech
to píše v jedné z těch esejí,
že vlastně postavy
jsou nějaká neuskutečně na
já, spisomatele,
že vlastně to, co se vám nepodará
u skutečným životě, tak si nějak prožijete
v těch romálech, to mi přijde
vlastně velmi přesný
taky to děláte?
Myslím, že jo, myslím, že člověk
opravdu těm jako postavám
rozdává různé svoje rysy, který
z různých důvodů
že je to něco, co si tráne
dovolíte projevit, nebo co se vám
nepodarilo projevit, ale v tomto
ty postavy jsou dobrý,
že jsou to jako alterega, který
můžete vysílat do světa
v nějaké podobě.
A vlastně to jako experiment,
taková je to jako lábora, to, že
jako experiment, že stvoříte nějaký alterego
a dáte ho do toho románového světa
a vlastně čekáte, co se bude dít

a jak to obстоjí.
Takže kunderažili ještě jednej život
nastava nepošibně
a je pro to si myslím, že
třeba jako nemusel mít potřebu
jako tolik sám za sebe
v tom světě působit, protože
to je jako štěstí
podle mě umělců, že si můžou
vytvořit ještě nějaký svět
vedle světa a v tom žít
nějaký ideální život.
Možná ještě jedna drzá otázka
na závěr a není to vlastně neodváža
nežít svůj život, ale
že je to paralelně v knížkách.
To je jako velký tém
a samozřejmě no
a znovu bychom se mohli vrátit
k tomu Martinu od Putnovy, který
jste změňovala vlastně k té představě,
že ten autor s tím spím dílem
vlastně nakonec musí být jako v jednotě
a že se jako nepočítá
to, že napíš jít se kvělej Roman
na konci dne, ale počítá se
vlastně to, jaký jste člověk
a jak jste se otiskel
jako do své rodiny a tak dál.
Ale
to je jednoznačná odpověď, že to je
věc fakt nějak jako osobnostního nastavení
a vlastně jsem velmi rád,
že pro určitý třeba ty plidí,
pro který je složitý žít každodný život
existuje tady tam možnost,
že si stvoříte nějaký ideální svět
a komunikujete i s těmi svými blízkými konec
konců a s celým světem
tímto způsobem, že to prostě
nemusí být mně postaveno proti sobě
jsou to skrák různé existenciální možnosti
jak ten život naplně, ta kundera
říká spisovatel a šéf redaktor

měsíčníků, hosty a němec
On za moztám děkuju a mníte se hezky
Na schrání
A ted' už jsou na řadě zprávy,
které by vás dneska neměli minout
Vládní úsporný balíček
není definitivní
Veřejná debata na půdě parlamentu ještě
pořádně nezačala a zástupci koalice
už připouštějí, že ho budou upravovat
Podle zjištění deníku N
chystají společný pozměňovací návrh
a znovu tak otevřou kritické části
jako například Zdanění vína,
DPH natiskoviny školkové
nebo daně z nemovitosti
Na to souhlasilo se skrácením cesty Ukrajiny
ke členství v alianci
Lídri se ve Vilniusu schodli
na plánu členství z procesu připojení Ukrajiny
Tento proces to skráť
z dvou na jeden krok
Členové na to také schválili
nejpodrobnější obrané plány
od konce studené války
míří proti ruským hrozbám a terorizmu
Evropská komise rozhodla,
že se osobní data občanů Evropské unie
mohou ukládat ve spojených státech
Toto průlomové rozhodnutí
představuje velkou výhrup
proslužby jako Google nebo Facebook
mimo jiné zřejmě smaže pokutu
miliardy eur udělenou nedávno
firmě Metta
a všechny kandidátina ústavní
jsou tce navrženi prezidentem
jsou ústavně právním výborem
do poručení pro schválení
Vedoniku Křestánovou a Katerinu Ronovskou
podpořil výbor 6 hlasi ze 7
Roberta Fremra 5 hlasi ze 7
senát o jejich kandidatuře
rozhodnenej spíš 2. srpna

a na závěr
ještě jízlivá poznámka
obletila zpráva o jednom slovenském
fanouškovi ruska
6. 40 letý košičáň Jan Mazák
začátkem května v neoprenu
a s nafukovacím krúhem přeplaval řeku narvu
aby se dostal s Estonska do ruska
v Evropské unii se pří jako umělec
nemohl vyjadřovat svobodně
a lásku k putinově režimu dokonce
prokázal ve své písni s názvem
vódcí velkého ruského lidu
k jakému vystřízlivění pak došlo
když ho zatkla FSB a strávil 2 měsíce
zamřížemi. Podle vlastních slov
by pří další měsíce neprzežil
chovali se k němu jako kezvěři
byl vystaven psychickému týrání
a cítil se pří jako v gulagu.
Hollywood už oznámil, že podle jeho příběhu
natočí novou verzi bondovky
srdčné pozdravit z ruska
hlavní roli by měl hrát Štěpán Kozup.
Naslišenou zítra.
Výběr toho nejlepšího
ze současné kinematografie.
Oceněné novinky i divácké hity
to jsou Charry Vary.
Od 10. do 16. července
v Pražských kinech světozor, aero,
přítomnost a také v Brněnském
skálním letniáku.
Charry Vary
Více na www.ozvěnyvaru.cz